

SUMARI

	<u>Pàgina</u>
Salutació	2
El Visitador Auxiliar del districte ARLEP	3
Concert solidari	5
El racó d l'exalumne	9

Pots contactar amb nosaltres i trobar-nos a:

- <mailto:anticsalumnes@montcada.lasalle.cat>
- <https://anticsalumnessallemontcada.cat/>
- <https://www.facebook.com/AASALLEMONTCADA>
- <https://twitter.com/AASALLEMONTCADA>

Salutació

Teniu a les mans l'edició del butlletí número vuit de **l'Associació d'Antics Alumnes de La Salle Montcada**.

Arriba aquest número amb el nou any, el 2022. Any que desitgem de tot cor que sigui el de la plena recuperació de la **COVID-19**.

Portem en aquesta nova edició del butlletí un article signat pel **Gmà. Josep Canal, Visitador Auxiliar del districte ARLEP, Sector Catalunya**, on mitjançant una preciosa paràbola ens parla dels antics alumnes com fruits que sorgeixen de l'escola per volar lliures.

Deixem també constància gràfica del **concert solidari**, amb la finalitat de recaptar fons per a Càritas Montcada i la Fundació Comtal, que ens van oferir el grup **Tresd9** i **la Mariona** i en vam poder gaudir.

I en el racó de l'exalumne, aquest vegada, dos professors del col·legi, ella de llengües de l'ESO, ell de ciències de Batxillerat. La **Laura Balcells** i el **Ramon Pons** comparteixen amb nosaltres els seus records i els seus sentiments.

Us convidem a llegir aquest butlletí amb la intenció que sigui del vostre interès, ara que **us esperem a tots** en les properes activitats **perquè tots junts fem Associació**.

Amb tu fem camí,
endavant junts !

El Visitador Auxiliar del districte ARLEP

El **Gmà. Josep Canal Alavedra** és l'actual Visitador Auxiliar del districte ARLEP - Agrupació Lasal·liana d'Espanya i Portugal- , Sector de Catalunya.

Va estudiar a la Salle Congrès i va ingressar a l'Aspirantat de Cambrils l'any 1979. Va estudiar Magisteri a l'Escola Blanquerna i és llicenciat en Ciències Biològiques per la Universitat de Barcelona i llicenciat en Ciències religioses (Catequètica) per l'Institut Sant Pius X.

Ha format part de les comunitats educatives de Gràcia, Comtal, Bonanova, Tarragona i l'Equip de Pastoral de la Salle Catalunya.

També ha sigut formador de postulants a Tarragona i Valladolid i del Noviciat a Griñón (Madrid) i Madrid.

Gmà. Josep Canal Alavedra

Antics alumnes:

Fruits que sorgeixen de l'escola
i volen lliures

Quan hom mira la **trajectòria d'un infant, d'un noi, d'una noia**, dels veritables protagonistes de la Missió Educativa Lasal·liana, fàcilment pot **fer una lectura simbòlica** del seu itinerari

comparant-ho amb la bellesa de les plantes, dels jardins i el seu desenvolupament.

Les **educadores i educadors lasal·lians són** com aquells **jardiners** que amb passió i esperança fan la seva feina. (**Sant Joan de La Salle** ho anomena: **Esperit de fe i esperit de Zel**)

Jesús en la paràbola del bon sembrador ens parlava de la terra bona i fètil.. i aquest és el primer pas que intenta fer tota **Obra Educativa Lasal·liana**, crear un bon caliu, un bon ambient, cercar les millors tècniques, dinàmiques i recursos per poder facilitar el creixement i educació integral de les persones. Cert és que primerament la bellesa de les flors depèn de les arrels.

Però no tot és la terra, la feina més acurada és el dia a dia, cal regar amb la precisió adequada les llavors, cada planta, a unes més, a altres no tant, i l'educador/a coneix cada un dels seus alumnes, el tracte proper fa que sàpiga calcular quanta aigua i quina és la humitat necessària per a cadascú.

En un jardí són moltes les plantes, diferents espècies, diferents tractaments, que per primavera ens obsequiaran amb flors de diferents colors, formes i fragàncies. Aquest és la meravella, gràcia i "miracle" de tota educadora, de tot educador, saber donar a cada planta, a cada persona, allò necessari perquè doni el millor de si mateix, respectant sempre el procés de cadascú.

I el Sol? També juga el seu paper.... El sol que escalfa per a tothom, el punt on es dirigeix el creixement de cada planta, l'orientació de cada flor... el bon educador no tan sols no fa ombra, sinó que se sent col-laborador.

I els **Antics Alumnes, les Antiques Alumnes**, (els *Alumni* diuen ara),... **quin paper juguen en tot això?**

És aquí on està la diferència.... l'escola està constituïda per **uns educadors/es que no recullen fruits, sols planten, reguen, cuiden.... és cada alumne qui mira de recollir el seus fruits**, perquè en realitat cadascú és el protagonista del seu creixement.

I la diversitat serà molta, fruits secs uns, altres dolços, altres amb molta energia, altres.... Cadascú sabrà...

L'educador, fa una cosa que el jardiner no pot fer, donar ales als fruits de les seves plantes, perquè arrenquin el vol, creixin, es desenvolupin en la vida, i qui sap, també engendrar noves llavors.

I trobarem "fruits voladors" que sempre recordaran el jardí inicial, els seus respectius jardiniers i jardineres. Depèn de cada fruit que sàpiga valorar el tractament que va rebre, l'acompanyament, els valors, la relació amb les plantes i arbres del jardí i així anar volant per la vida, recordant el jardí inicial, compartint amb companys de ruta, però sobretot, sabent que els toca ser: escampadors de noves llavors, acompanyants del creixement i somiant sempre que tot jardí es pot convertir en un paradís, el paradís de Déu.

Amigues i amics de l'Associació d'Antics Alumnes de La Salle Montcada recordeu amb agraïment aquell jardí inicial i **sentiu-vos protagonistes de la creació i expansió de nous jardins** amb la fragància i colors del jardí que va créixer a la vora del riu Ripoll.

Concert solidari del grup Tresd9 i la Mariona Grau

El propassat dissabte 11 de desembre de 2021 vam celebrar, amb molt d'èxit, un **concert solidari**. L'acte va tenir lloc en el pati interior del col·legi de **La Salle Montcada**.

Amb la celebració d'aquest concert vam reiniciar les activitats de l'Associació, interrompudes per la COVID.

Una parella de músics –la **Maria Josep** i l'**Àngel**– i el seu fill –en **Pau**– formen el grup **Tres D9**, un trio que ens va interpretar temes propis i versions de clàssics de la música pop-rock. I, en aquesta ocasió, també vam comptar amb la col·laboració de la **Mariona**.

La seva actuació, que va ser molt aplaudida pels assistents, va servir per recollir en una guardiola solidària 216€ per a **Càrites Montcada** i la **Fundació Comtal**.

Us deixem unes fotos del concert, que agraïm a **Pedro de Lamo** la seva gentilesa, i del pica-pica que vam poder gaudir tots els assistents.

Han fet camí amb nosaltres: El racó de l'exalumne

Ens agradaria molt comptar amb el teu testimoni com a exalumne de l'escola perquè la teva experiència pugui ser compartida amb la resta de generacions, tant per les que t'han precedit com per les que venen després de tu.

Fes-nos arribar a l'adreça electrònica anticsalumnes@montcada.lasalle.cat o bé un text d'unes 500 paraules –aproximadament una pàgina- i acompanyat d'una foto o bé un petit vídeo.

Et proposem 3 preguntes que et puguin servir de guió per a fer la teva exposició: qui ets, quina edat tens i què fas o a què et dediques; època escolar i què t'ha aportat a tu i què destacaries del teu recorregut professional i/o personal.

Laura Balcell Clapés

Estic a casa

Em dic **Laura Balcell** i a prop de complir els quaranta continuo fent i desfent cada dia el camí de casa a l'escola.

Vaig **aterrar a La Salle Montcada quan tenia catorze anys** i, aviat en **farà deu**, que la vida **m'hi va dur de nou**. Vaig tenir l'oportunitat d'entrar a treballar-hi com a professora de català a Secundària i no m'ho vaig pensar dues vegades. **Tornava a casa!**

Aquell primer curs ja queda força lluny, però la il·lusió és exactament la mateixa que la del primer dia. Bé, jo diria que, fins i tot, és la mateixa amb què em llevava per venir a classe quan era estudiant.

L'adolescència és un moment on els sentiments es tornen especialment intensos i, entre les parets d'aquest edifici, vaig aprendre i viure moltíssimes coses.

Jo havia crescut amb la cara sempre ficada entre les pàgines d'alguna novel·la, però a Batxillerat, gràcies a unes professores de llengua fantàstiques, la meva passió per la literatura es va fer tan gran que l'amor cap a les paraules es convertí en una part indissoluble de mi; tan

indissoluble que em guanyo la vida intentant contagiar diàriament aquest enamorament als meus alumnes.

Tant de bo **ells tinguin la mateixa sort que jo** i, de grans, puguin despertar-se contents cada dia perquè treballen d'allò que els fa feliços. Si més no, des de l'escola, intentem donar-los totes les eines possibles perquè així sigui.

Tanmateix, d'aquells anys a La Salle com a estudiant, no només guardo bons records de les matèries de llengües. **Per res del món, m'hauria perdut una classe de filosofia, de llatí o d'història.**

La forma d'explicar el temari era tan magistral que feia impossible no tornar-se'n addicte! Tot i així, malgrat la meua clara tendència a les humanitats, també vam crear un vincle especial amb les professores del departament de ciències. En aquella època, no eren pas gaire més grans que nosaltres i recordo com les buscàvem a l'hora del pati per fer-los confessions o demanar-los consell. Ara, la fortuna ha volgut que sigui companya d'aquests excel·lents professionals de qui vaig aprendre'n i continuo aprenent-ne tant.

En definitiva, com veieu, **a La Salle estic a casa.**

M'ho recorda l'olor de caldo que se sent quan entro per la porta alguns matins o l'aroma de cafè acabat de fer que surt de les sales de professors. Cal començar el dia amb una tassa ben plena perquè anem a dormir tard o ens llevem ben d'hora, ben d'hora, ben d'hora preparant amb il·lusió les nostres classes. I, de cop, sona el timbre i, com per art de màgia, la casa s'omple de converses, de rialles, de corredisses, de música, de coneixement, de jocs...

Generacions i generacions de montcadencs hem omplert aquests passadissos d'històries de tota mena: d'amor, d'amistat, de lluites, de superació, d'èxits i fracassos... **A La Salle estic a casa** perquè convisc amb persones que s'aprecien malgrat les diferències, persones que s'ajuden i comparteixen alegries i desencisos mentre recorrem junts un tros del camí que es diu vida.

Ramon Pons Casanoves

Hola, em dic **Ramon Pons Casanoves**. Podria dir que porto tota la vida relacionat amb **La Salle Montcada**, però seria fals. El cert és que han estat molts anys, en què he vist l'escola canviar al mateix temps que ho feia jo.

Vaig entrar a l'escola com a alumne a 6è d'EGB, amb 11 anys si no recordo malament, procedent del Font Freda. Ara la diferència entre pública i concertada és quasi inapreciable però aleshores "nacionals" i "hermanos" eren dos mons molt llunyans, començant perquè a **La Salle** només anaven nois. Els mestres eren majoritàriament germans, alguns de

noms que trobava peculiars: **Millán, Secundino, Desiderio...**

Llavors ja no portaven hàbit, si exceptuem al **germà Ramon**, una autèntica institució. Ja retirat de les classes, s'encarregava de la farmaciola amb una gran eficiència. Les seves cures eren un exemple del funcionament de l'escola: una "tirità" si tenies ferida o mitja aspirina si no es veia el mal. Quan anava a comprar portava la cartera buida a la butxaca, t'explicava, per enganyar als lladres, i una gran caixa de llauna a les mans amb els diners.

Aquelles classes si eren nombroses, d'uns 45 alumnes, i portaven inevitablement a un cert descontrol. Encara **recordo les classes de música** on es pretenia que tots 45 toquéssim la flauta en perfecte harmonia. Les aules de la segona etapa d'EGB (6è, 7è i 8è) eren a l'edifici central, abans de l'ampliació, en unes classes connectades entre si per un passadís exterior, una mena de balcó de barana baixa del qual, sorprenentment, ningú queia. Les taules, pupitres de dues places amb la superfície en pendent creava paral·lels inseparables.

El pas a BUP fou memorable. La meitat dels companys ens deixaren, aquells que donaven més ambient a les classes, entraren gent de fora del poble i reapareixeren les noies. Ens traslladarem al "modern" edifici del pavelló i es multiplicaren els professors seglars i, fins i tot, professores. Alguns d'ells varen deixar un record perdurable i es feu molt estrany quan

anys més tard els vaig retrobar com companys. Recordo en especial la **senyoreta Corbella** a la qual mai vàrem tractar com es mereixia però que, amb tot i això, sempre es preocupava per nosaltres i ens defensava.

Recordo també que, en aquella època d'activitat terrorista, forces cops **haviem de desallotjar l'escola per avis de bomba** i ens quedàvem al pati mentre la policia escorcollava les aules coincidint amb els exàmens de mates. Un pati que encara no estava tancat i que nosaltres anàvem fent gran a mesura que creixíem. **Recordo** els **partits de frontó a les columnes** de l'autopista.

Una desena d'anys després tornava, després d'una absència absoluta, **com a professor**. Eren els anys de la **reforma** educativa, del **pas de l'EGB a l'ESO** i del **BUP al Batxillerat**. L'escola físicament estava exactament igual a com l'havia deixat, excepte el mur exterior i l'absència de germans a les classes. Els primers anys d'aquest retorn foren per mi força difícils. Els canvis en el sistema crec que sempre són complicats i per a un novell, sense gaires habilitats, encara més difícils. Cada curs em sorprenia que tornessin a comptar amb mi per al següent.

I com canviar de model educatiu era poc, es va decidir canviar l'edifici. **L'ampliació de l'edifici** central ens portà un temps de **compartir classes amb alumnes i paletes**. Es muntaren aules provisionals al pati exterior on si

feien la meitat de les classes així que en els canvis de classe havies de pujar al segon pis, baixar per l'escala d'incendi, sortir al pati interior, travessar els vestuaris, on s'havia obert una porta a l'exterior i anar fins als bungalows de llauna, escalfats amb una estufeta de butà, on hi havia tanta condensació que havies d'eixugar les taules abans de deixar un paper.

Deu n'hi do com han canviat les coses. Ara tenim ordinadors, projectors, pantalla tàctil i un munt de tecnologia que ens permet fer classes virtuals als alumnes que són a casa.

Però crec que el **què no ha canviat és el vincle** que aquesta escola aconsegueix crear entre alumnes i entre mestres. I que inclús en situacions tant estranyes com les d'aquests darrers cursos es segueix mantenint.

O potser, jo vull pensar-ho.

